

4th July 1962]

[Note.—An asterisk (\*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

## II.—ADJOURNMENT<sup>\*</sup> MOTION <sup>re</sup> PRECARIOUS AND CRITICAL SUPPLY POSITION OF ELECTRIC POWER AND CONSEQUENT IMPOSITION OF HEAVY CUT IN SUPPLY.

DEPUTY CHAIRMAN : I have received notice of a motion under rule 44 (1) of the Council Rules given by Sri M. Subbiah Chettiar for the adjournment of the business of the House to discuss a definite matter of urgent public importance which reads as follows :—

“ I hereby give notice of a motion for adjournment of the business of the Council to discuss a definite matter of urgent public importance, namely, the precarious and critical supply position of electric power in the State and the consequent imposition of heavy cut even in respect of essential services and the imperative and immediate necessity to take remedial measures to retrieve the position with a view to avoid heavy shortfall in the production and also retrenchment and lay-off of workers and the scarcity of essential food articles. The present precarious position of supply of electric power highlights the pitfall of the main dependence on hydro-electric schemes. It is therefore necessary to take immediate steps for the generation of electric power through thermal stations by the use of steam and diesel and also by the establishment of an atomic power station. It is also necessary to encourage private enterprises in the matter of installation of generators in order to augment the supply.”

The matter raised in the motion and proposed to be discussed is, no doubt, a definite matter and a matter of great public importance and urgency. But it is common knowledge that the present precarious supply position of electric power is due to absence of timely rainfall in the catchment areas of the Hydro-Electric Projects in the State.

That being so, I suggest to the hon. Member that he may raise these points in the course of the discussion on the Budget and the Hon. Minister may refer to it in his reply or the Member can give a call attention notice under rule 42 and the Minister may make a statement.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : I am not pressing the adjournment motion, Sir. I shall give a separate call attention notice.

DEPUTY CHAIRMAN : The motion is treated as withdrawn.

## III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1962-63—cont.

\* SRI M. RAJAH IYER : Mr. Deputy Chairman, in my remarks I wish to confine myself mostly to education, not because I am intimately connected with it but because that happens to be the single item over which this Government are spending Rs. 25.7

3-20  
P.m

[Sri M. Rajah Iyer]

[4th July 1962]

crores, a fact of which they can be proud. There are two aspects on which we should congratulate the Government. Two praiseworthy features have been introduced. One is that the Government have extended the school fee concession to parents whose annual income exceeds Rs. 1,200 but does not exceed Rs. 1,500. Of course, it may be said that even this limit is not high enough, but still it is there. To that extent, the Government deserve our thanks. I do hope that logically it follows that the income limit for the fee concessions in colleges also will be correspondingly raised from Rs. 1,500 to Rs. 2,000 at least. Another praiseworthy feature is the proposed grant of loans to poor parents to enable their children to prosecute their studies in technical institutions. It is indeed a great feature that poverty is not going to be a bar to one's prosecuting one's studies in technical institutions. I would like to say, Sir, regarding the raising of the income limit of the parents, the Government may as well go into the whole question and find out how many people actually pay full fees. It will be found to be a very small number. Perhaps the Central Government servants, who are not eligible for any concessions in this State and perhaps certain others who draw salaries that cannot be hidden and have got to be disclosed quite honestly, have to pay the fees. Their number must be very small. If the Government in due course can think of abolishing the school fees altogether, it would save a lot of bother, and it would also leave the question of concessions fairly free from the vexatious and cumbersome procedures that institutions are called upon to adopt.

Sir, we are happy that so much money is being spent on education. We are happy that so many schools are springing up. But we are eager that every pie spent should be purposefully spent. In this context I wish to refer to the so-called diversified courses that have been rightly introduced in the secondary schools. There are Engineering courses and Secretarial courses and the like. Money is being spent for their continuance, and fresh allotment is made for their expansion. You will be surprised to hear it from me that the courses are not very popular, because they happen to lead to a blind end. We have lost sight of the aim with which these courses were introduced. When the pre-technological course, for instance, was introduced, it was stated that a boy could in three years cover practically the entire portion covered in the first year in a technological institute and could be automatically admitted into the second year of a technological institute for the diploma course. But what do we find to-day? Boys who have passed the S.S.L.C. Examination in March 1962 offering the pre-technological course, are finding it difficult to get seats. They study a larger number of subjects than the boys in the academic course and their performance cannot compare favourably with the performance of the boys in the academic course from the point of view of marks. But still it shows that these boys have completed the Engineering course successfully, and yet, for admission into the Polytechnic they have to take their place in the queue along with the boys in the



4th July 1962]

[Sri M. Rajah Iyer]

and who do not know how to work a machine. They have not heard of engineering at all. They might have simply scored 400 marks out of 600, and yet these boys in the academic course are preferred to those boys who have been trained for three years in the use of their hands. The same is the case in regard to the secretarial and other courses. If these courses are to be very popular, two things must be done. The eligibility rules must be relaxed so that it will be easier for those boys to pass. I would like to submit that this year there has been a large number of failures in the so-called diversified courses. It was so appalling that a friend—an esteemed and a senior friend Headmaster—of mine has forbidden all his students to opt for any of these course, the reason openly given out by him being that these courses would be their undoing. When such is the difficult nature of the courses that these boys have to go through, when they automatically go up to the vocational schools or diploma courses, they must be obviously given the first preference for admission. If they are to be rejected in favour of boys of the academic course, I should say that we have lost sight of the very aim with which these course have been introduced.

Regarding the pattern of education, it is a very pleasing announcement that the Minister for Education has made that before anything is done, he will consult educationists and experts in the field of education so that there may be perfect unanimity of views on this question of the pattern of education. Sir, for the matter of that, there cannot be any perfect unanimity of opinion. Living as we do in a democracy, where differences of opinion is the very essence of democracy, it would indeed be a sad day if every one of us were to think alike on such matters. But it is up to the Minister to find out what is the greatest common measure of agreement among the views expressed and adopt that particular pattern that will do our children good. I have already expressed myself once on the floor of this House that unless we ensure 11 years of schooling for our boys, our society would be the poorer for it, and I do not want to traverse the same ground over again. For one thing I have not the time at my disposal. Secondly, the Hon. Minister has been kind enough to vouchsafe to us a very proper and legitimate forum where the whole thing is going to be discussed. I do commend the great caution and fairness with which the Government propose to approach this question. But my doubt is whether it is necessary to consult experts at all over again, whether there are not enough reports in the archives of the Government available for them to consult, and whether the whole process of having to consult the experts has to be gone through once again. If it is to be gone through, after all, it is well and good that the Minister has in his various speeches made it clear that a very firm decision will be taken quite early. I do hope and trust that a firm decision will be taken, because unfortunately, as the great educationist Sir John Sargeant pointed out, in the preamble to his report, when he was called upon to go into the

[Sri M. Rajah Iyer]

[14th July 1962]

question, in this strange country reports seldom lead to any action. but oftentimes they are an alternative to permitting action to dispel all legitimate doubts. We are happy that the Minister has announced that he is going to consult experts and that a firm decision is to be taken. But I must in justice to truth point out that the publicity given to the scheme and the publicity given by certain journals, periodicals, and dailies in the press, associating the name of the Minister with this particular scheme of education, does him little justice. It looks as if the scheme is the pet child of the present Education Minister. It would indeed be highly embarrassing and very delicate for the present Minister to change the scheme if, in the light of the expert advice offered, he is obliged to opt for the 11 years' pattern of secondary education. Sir, it will indeed be heartening for us to hear from the Minister that he is not committed to any particular plan, that this plan does not indeed mean the last word of the Government on the subject, and that the consultation with experts is going to be something real and something which the Government are going to implement.

3-30  
P.M.

Sir, about of the nationalisation of books, much has been said. In reply to an interpellation this morning, the answer from the Government was forthcoming that nationalisation was going to be restricted to language text-books. Whatever that may be, I would like the Government to lay down certain principles regarding the text-books publication. Whether the Government publish the text-books or the private publishers publish the text-books, these text-books have to go through the text-book committee consisting of experts. They are not politicians. They have no political leanings. Their only interest is the interest of education. They can view things objectively, and when these books pass through such an expert committee, and when they pass muster there, they must be accepted as very good books which can be prescribed. So, the question of regimentation and political indoctrination and all attendant evils that we fear might not arise if the Government make it very clear that the Text-Book Committee is going to be the final authority in the matter of selecting text-books, and even the Government text-books that are going to be prescribed will go through the process of getting the stamp of the Text-Book Committee before they are put into educational institutions. I am not quite sure whether the text-books published by the Department of Education are approved by the Text-Book Committee and hence this misgiving. (An hon. Member : They are not.)

The question of publication of text-books is being approached by the Government from a very proper perspective, I must say, from a very objective view, because there is nothing commercial about it. They are not for the profits in order to swell their revenues. Their approach has been academic which is so commendable and the Minister has been giving out that he is pained to find that text-books might perhaps become the means of dissemination of wrong ideas and evil ideas. In this context, I wish to say that



4th July 1962]

[Sri M. Rajah Iyer]

he should indeed be a very poor teacher who confines his teaching to the four corners of a text-book. The text-book, however good and however pious the intentions of the department may be in publishing such text-books, is but a tool. It is, after all, the innate goodness and innate character of the teacher that counts in the dissemination of proper ideas in bringing about national unity and national integration. It is the goodness and the character of the teacher that counts, and when we see the kind of teachers that are recruited and that are continuing to be recruited, we are filled with pain. In the early stages when the children are entirely at our mercy, when ideas could be put to the children quite forcefully, and when teachers have a stranglehold over the minds of the young, we recruit as teachers very incompetent persons, persons who have just managed to read up to the III Form stage. I should like to say that this recruitment of junior grade, basic grade teachers must be put an end to. A general qualification up to III Form must be considered to be a very poor qualification for a teacher to be in charge of the young. In this context, I may be permitted to point out what Macaulay said about such a great country as England. Referring to the Elementary school teachers, he most scathingly condemned them and said, "To these people to whom one would hesitate to entrust the keys of one cellar you are entrusting the minds of the young". He put it so forcefully, and we are entrusting the minds of the young to people who have no general qualifications to be proud of. So, a completed S.S.L.C. must be considered an irreducible minimum for a person to be recruited as a teacher. If he passes the S.S.L.C. examination, he becomes a senior grade teacher and if he fails, he could well be recruited as a junior grade teacher, and we must attract very good teachers. Hence it is that we very often cry for allowances, privileges, reasonable pension benefits, better scales of pay and better facilities. It is not as though we want a preferential treatment. Teachers have to do that nation-building activity for which special privileges have to be extended in order to attract the most deserving.

I would once again like to repeat my plea that the age of retirement for teachers should be raised, if for no other reason, at least for this. An aged teacher is a wise teacher, a mature teacher. He is a teacher who could have a very wholesome influence on the young teachers, his young colleagues on the staff. If there is mischief done in schools,—I may put it to you—it is due to the immaturity and the youth of young teachers who are just recruited to the profession, who are simply carried away by certain ideas, wrong ideas they get into their head, and who are agitationally minded. On such occasions, you require the calm and wholesome influence of the mature and old teachers. When young teachers want to lay down their lives and they want to die for certain causes, old teachers must be there to tell them that they must live for noble causes. So, we do a grievous error indeed in pensioning out teachers in their fifty-fifth year. What is considered good for

[Sri M. Rajah Iyer]

[4th July 1962]

judges and lawyers must hold good for teachers too, and if they are physically fit, be it Government teachers, be it local body teachers or private school teachers, without any distinction whatsoever, in the interest of the nation, teachers must be retained till they complete their sixtieth year if not till they attain a higher age. You find also some discrimination in this respect. In District Boards and Panchayat Union Elementary schools we can retain the Secondary grade teacher till his sixty-second year while the teacher working in a District Board High school has got to be sent out in his fifty-fifth year. It is just an accident that the other man entered an Elementary school while this man entered a High school. What is good enough for an Elementary school teacher must be considered to be good enough for a High school teacher also.

It is good that the dearness allowance paid to N.G.O.'s and teachers has been raised. Teachers drawing less than Rs. 150 get the benefit of a rise of Rs. 5. It is a meagre rise, but we do appreciate the difficult conditions under which the rise has been given. But it is pointed out that extending this concession to teachers at a flat rate and to all the N.G.O.'s might mean an additional expenditure of 1.7 or 2 crores of rupees. At the same time, it is pointed out too that in calculating our revenue, we have committed a sad blunder or, shall I say, a very happy blunder in underestimating the revenue from motor vehicles tax as Rs. 2 crores. We are reliably informed and we learn from most unimpeachable sources that it would at least be treble the amount which the Government so moderately estimate to receive under this head. I wish it does materialise. I wish the Government were guilty of a little under calculation in this respect. The first charge, if a little added revenue is received in this regard, should be an increase of dearness allowance paid to N.G.Os. and to teachers.

I may point out that by conducting Government examinations the Government get Rs. 35 lakhs. The revenue is put down under the head "Fees from Government Examinations" as Rs. 35 lakhs. Supervision fee is paid to non-Government servants who supervise these examinations. May I plead that this paltry supervision fee of perhaps Rs. 2 or Rs. 4 a day is given to the Government servants too who do supervision duty that day so that they may do the invigilation with a little more heart in their work? An academic course who have not looked at any engineering workshop invigilator has got to be very vigilant. It may sometimes be a nerve-racking drudgery. In other States it is even attendant with grave risk. Luckily for us, such is the core or the basic character of the children of Tamil Nad that the superintendents in our State can take upon their shoulders this drudgery of invigilation in examination halls without any fear of life. But it should be made worthwhile for them. If an Assistant Examiner who is a Government servant can draw the remuneration for valuing scripts,



4th July 1962]

[Sri M. Rajah Iyer]

cannot an Assistant Superintendent who is a Government servant draw a pittance of remuneration for supervision duty? This is a very invidious distinction between a Government servant and a non-Government servant. This certainly is not going to cost much, but it will be a great gesture on the part of the Government if they permit the Government servants also to draw the remuneration. As the great leader, Vinobhaji, put it, a very slender match-stick, when struck, lights up the thick accumulated darkness over the centuries in a cave. After all, what is required is the urge to light the match-stick, and the darkness disappears. Similarly, with a little symbol of goodwill, all the accumulated bitterness over the years on the part of the Government servants will disappear.

We are very happy that a substantial allotment has been made for residential scholarships and boarding grants. It is well that the rates are sought to be raised also. It is a very commendable feature. I would like to point out in this, on text, that in granting boarding grants to subsidized hostels, there must be no rigid marking of the grants to Backward communities and to Scheduled Castes. You may be aware that in Government controlled hostels run by the department a certain number of seats are earmarked for forward communities while, on the other hand, in hostels that are subsidized and run as private hostels, the grants are earmarked for Backward communities and Scheduled Castes, so much so that forward community candidates cannot be admitted into these hostels. They grant, for example, boarding grant for say 65 Scheduled Caste pupils and 25 for Backward communities pupils, so that no forward community pupil can be admitted. An *ad hoc* grant of Rs. 100 per forward community candidate was being given one or two years ago. Even that has been dropped now. In principle, the need for admitting the forward community pupils into such hostels has been conceded by the Government, and rightly so. They will be perpetuating isolationism if the backward and forward communities were to be kept separated. Our efforts should be in the direction of bringing them together. What had been conceded in the case of the Government hostels must be extended to other hostels also.

8-40  
p.m.

The teachers of the Kanyakumari district form a peculiar category by themselves. The higher placed teachers there have been drawing a fat salary almost corresponding to the salary paid to the Gazetted Officers of this State, so much so when they came over here, they were all posted as Gazetted Officers blocking the way of our own men rising to higher positions. The reverse is the case in respect of the lower paid teachers of that district. They are all capable teachers. They are experienced teachers with qualifications comparable to our own teachers. But they are not getting the salary that our teachers are getting. Therefore, I would urge on the Government to constitute a special committee to go into this question in order to do justice by these teachers.

[Sri M. Rajah Iyer]

[4th July 1962]

We have the mid-day meal scheme whereby the young children are fed in the schools. One has only to go and see the happy sight in order to get their hearts filled with real joy. Lack of a square meal a day will not hereafter prevent a child from attending the school. But there is no meaning in restricting it merely to 200 days in the year per child when the school works for 220 days. Obviously one cannot make the children starve for 20 days in the year. They must be fed for the entire period of 220 days.

More than feeding the children, their health has to be taken care of. It is an awful sight and an awful state of affairs that in our State there is no provision for medical inspection of school children. It is really surprising to note that when they come to the High schools where there are facilities for medical examination and inspection, children coming from Elementary schools suffer from dangerous infectious diseases that must have been detected and must have been attended to much earlier in the interest of society and in the interest of the other students among whom they are put. When there are Primary Health Centres springing up everywhere and when medical facilities are available everywhere in the villages, there is no co-ordination between the Health Department and the Education Department to carry out the medical examination of these children in the Elementary school. Along with the mid-day meal scheme, the Education Department must think of a free and compulsory scheme of medical examination and medical inspection for all the school children.

With these few observations, Sir, I have great pleasure in congratulating the Government on the very many special facilities they have offered and I request them to follow up the logical consequence of their action in extending these concessions to the fullest measure.

திருமதி டி. எல். திருபுரசுந்தரி அம்மாள் : கனம் சட்டமன்ற உப தலைவரவர்களே, இப்போது நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள் இவ்வாண்டு நிதிநிலை அறிக்கையை மிகத் தெள்ளத் தெளிவாகவும், எளிதில் புரிந்து கொள்ளும்படியாகவும் எளிய முறையில் அதை நமக்கு வாசித்தளித்ததற்காக என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எப்போதுமே ஒரு நல்ல காரியம் செய்தால் அப்போது ஒரு கெட்ட காரியம் கூடவே வந்து கொண்டிருக்கும். அம்மாதிரி நமது அரசாங்கம் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிறது. முன்னால் இருந்ததை விட இப்போது கல்வியில்—நடைமுறையில் எடுத்துக் காட்டாக அதிகப் பள்ளிகள் அமைத்திருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல. எத்தனையோ கல்லூரிகள்கூட திறந்திருக்கிறது. அந்த முறையில் நாம் நல்லது செய்ய வேண்டுமானால், வரி விதிக்காமல் எப்படிச் செய்ய முடியும் என்று தெரியவில்லை. பழங்காலத்தில் கூட—சேர, சோழ, பாண்டியன் காலத்தில்—மக்களுக்கு வரி போட்டுத்தான் அவர்கள் உதவி செய்தார்கள். அப்போதிருந்த உற்பத்திக்குத் தகுந்த மாதிரி அவர்கள் வரி போட்டார்கள். இப்போது உற்பத்தி மிகப் பெருகிவிட்டது. ஆகையினால் அதற்குத் தகுந்தமாதிரி வரிகள் விதிக்க வேண்டியது அத்தியாவசியமாகிறது. ஆனால் மக்களுக்கு



4th July 1962] [திருமதி டி. எல். திருபுரசந்தரி அம்மாள்]

வரி போட்டு அதிலிருந்து மறுபடி மக்களுக்கு உபகாரம் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் கிடையாது. எல்லோரும், அரசாங்கத்திலிருக்கும் அத்தனை அமைச்சர்களும், ஏழைகளுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும், அவர்கள் வாழ வழி செய்ய வேண்டும் என்ற மனப்பான்மை படைத்தவர்கள்தான். ஆனால் இப்போது இருக்கும்படியான சூழ்நிலை வேறுவிதமாக இருக்கிறது. அவர்கள் ஒரு ரூபாய்க்கு ஒரு அணா வரி போட்டால், வியாபாரிகள் அதில் ஓரணுவை நான்கணுவாக உயர்த்தி வருகிறார்கள். அதைத்தான் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் அதை அவ்வாறு செய்யாமலிருந்தால், நாம் வரி போட்டது மிக நன்றாக இருக்கும்.

இப்போது லாரிக்கு வரி விதித்திருக்கிறார்கள். அதில் முக்கியமாக உணவுப் பொருள்களை ஏற்றிக் கொண்டு வருகிறார்கள். அந்தப் பொருள்கள் பேரில்தான் இந்த வரியைச் சமத்தி விடுவார்கள். அதுதான் பயம். அதேபோல்தான் போக்குவரத்து பஸ்களுக்கு வரி விகித்திருக்கிறோம். அதுவும் மக்களுடைய கட்டணத்தில் உயர்வு ஏற்படாமல் பார்க்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமையாகும். இதை நன்றாகக் கவனித்தால் அது மக்களைப் பாதிக்காது என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

கல்லூரிகள் இன்னும் கொஞ்சம் பெண்களுக்காகத் தனியாக திறக்கப்பட வேண்டுமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். வட சென்னையில் ஒரு கல்லூரிகூட கிடையாது, பெண்களுக்கு. தென் சென்னையில்தான் 4, 5 கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. ஆகையினால் வரும் ஆண்டறிக்கையிலாவது அதைச் சேர்த்து வட சென்னையில் தனியாக பெண்கள் கல்லூரி அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சகோதரர் ராமசாமி கவுண்டர் அவர்கள் பேசினார்கள். தியாகிகள் அவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கோ, குடும்பத்துக்கோ எந்தவித உதவியும் கிடையாது என்று சொன்னார். அதைக் கட்டாயம் செய்யவேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமையாகும். நாம் சுதந்திரம் வாங்கும் போதோ, சிறை செல்லும்போதோ, நமக்கு உதவி வேண்டி நாம் சிறை செல்லவில்லை, நமக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தால், நல்ல முறையில் இருக்கலாம் என்று எண்ணிப் போகவில்லை. இருந்தாலும், நமது அரசாங்கம் இருக்கிறதே என்று நாம் நல்ல முறையில் வாழ வழி கிடையாதா என்று பல தியாகிகள் எண்ணக் கூடும். எங்கள் குடும்பம் மிகச் சிரமப்பட்ட குடும்பம்தான். அந்தக் காலத்தில் நமது அமைச்சரவர்களோடு சிறை சென்ற குடும்பம். இப்போது என்னுடைய கணவருக்கு கண் ஆபரேஷன் செய்ய வேண்டுமென்று கண் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் ஒரு வாரம் இருந்து டாக்டர் ராம்லிங்கம் அவர்கள் இப்போது முடியாது, இன்னும் 15 நாள் பொறுத்து வாருங்கள் என்று அனுப்பி விட்டார்கள். இன்று காலையில் நாங்கள் வேறு ஸ்பெஷல் டாக்டரிடம் போய் பார்த்தோம் சீனிவாசன் என்று இருக்கிறார்—அவர் வீட்டுக்கு வந்து இன்று ஆபரேஷன் செய்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார். நல்ல முறையில் ஆஸ்பத்திரி வசதி செய்தால், எங்களுக்குக் கொஞ்சம்

2-50  
p.m.

[திருமதி டி. எல். திருபுரசுந்தரி அம்மாள்] 4th July 1962

பணச்செலவு இல்லாமல் இருந்திருக்கும். தியாகிகள் கஷ்டத்துக்கு, ஆஸ்பத்திரி, பள்ளிக்கூட விஷயங்களில் கொஞ்சம் பொறுப்பு எடுத்து கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கிண்டி ரோஸ் போன்றவைகளுக்கு நிறைய வரி போடலாம். ஏனென்றால் அது பணக்காரர்கள் போக வேண்டிய இடம். அவர்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் போகலாம். ஆனால் அதில் ரொம்பப் பேர் ஏழைகள்தான் போகிறார்கள். சாதம் எடுப்பவர்கள், வீட்டு வேலை செய்பவர்கள் மற்றும் கூலி வேலை செய்பவர்கள் இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் போகிறார்கள். ஆகையினால் அதற்குக் குறைந்த கட்டணம் வைத்திருக்கிறார்கள்—எனக்குத் தெரியாது, சொல்லித்தான் கேள்வி, நான் இத்தனை வருஷமாக அங்கு போனதே இல்லை—அங்கு ரூ. 5, 10 என்று வைத்திருக்கும் டிக்கட்டை எல்லாம் எடுத்துவிட வேண்டும். ரூ. 100-க்கு மேற்பட்டு வைக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். பணம் படைத்தவர்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் போகலாம். ஒரு நாளில் 1,000 ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் அவர்களுக்குக் கவலை இல்லை. எனது சகோதரியார் அவர்கள் கன்யா குருகுலமும், ஹைஸ்கூலும் வைத்து நடத்துகிறார்கள். அதற்கு உபயோகப்படுத்தினாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் பணம் படைத்தவர்களுக்கு அதற்குக் கொடுக்க மனம் வராது. அந்தப் பணம் இப்படிப் போனால் பரவாயில்லை. ஆனால் ஏழைகள் பணத்தை இழந்துவிட்டு வருகிறார்கள். இதற்கு அதிக வரி போட்டு குறைந்த டிக்கட் வாங்காமல் செய்தால் ரொம்ப நல்லது. எனக்குப் பேச சந்தர்ப்பமளித்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : உப தலைவரவர்களே, நடப்பு ஆண்டு நிதி அறிக்கையின் பேரில் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நிதி அறிக்கையின்படி 106.50 கோடி ரூபாய் வருவாய் காண்பித்திருக்கிறார்கள். புதிதாக வரி போடுவதன் மூலம் ரூபாய் 7.15 கோடி ரூபாய் அதிக வருவாய் கிடைத்து, மொத்த வருவாய் கிட்டத்தட்ட 114 கோடி ரூபாயாக இருக்குமென்று எதிர் பார்க்கப்படுகிறது. வருவாய் 114 கோடி ரூபாய் ஏற்பட்டும், செலவு இனங்கள் ரூபாய் 116 கோடியாக இருப்பதால், நமக்குக் கிட்டத்தட்ட ரூபாய் 2.86 கோடி பற்றாக்குறை ஏற்படுகிறது. அப்படிப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருந்தாலும், வரிகளின் மூலம் இந்த ஆண்டிலேயே அதிகத் தொகை வசூலாகும் என்ற நம்பிக்கையில், அதைச் சரிக் கட்டாமல் விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். பல வகையில் வரிகள் வசூலாக இருக்கின்றன. பலருக்கு எத்தனை வரிகள் நம்மிது விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று தெரிந்து கொள்ள வசதி இருக்காது. நான் அறிந்த வரையில், நம்மிது எத்தனை வரிகள் சுமத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். மத்திய அரசாங்க வரிகள் (1) Income-tax, (2) Wealth-tax, (3) Death-tax, (4) Excise Duty, (5) Customs Duty, (6) Railway-tax, ஆக 6 இனங்கள்.



4th July 1962] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

நம்முடைய மானில அரசாங்க வரிகள் : (1) Land-tax, (2) Water-tax, (3) Betterment-tax, (4) Land Cess, (5) Central Sales-tax, (6) General Sales-tax, (7) Compound Sales-tax, (8) Agricultural Income-tax, (9) Entertainment-tax, (10) Stamp Duty, (11) Registration Fee, (12) Factory Licence Fee, (13) Motor Vehicles-tax, (14) Bus-seat-tax, (15) Lorries-tax, (16) புதியதாக Electricity-tax ஆக 16 இனங்கள். இதைத் தவிர்த்து இப்போது முனிசிபாலிட்டிகள் பஞ்சாயத்துக்கள் போடும் வரிகள் : (1) House-tax, (2) Water-tax, (3) Education-tax, (4) Entertainment-tax, (5) Show-tax, (6) Land-tax Surcharge, (7) Factory Licence, (8) Profession-tax, (9) Godown Licence Fee. இந்த மாதிரிப் பல இனங்கள். கிட்டத்தட்ட 30 இனங்களில் நாம் வரி கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. அதைக் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறோம். இன்னும் அதிக வரிகள் ஏற்படுமோ என்னவோ, பொறுத்திருந்துதான் பார்க்க வேண்டும்.

இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் பல நல்ல அம்சங்களை, நடப்பு ஆண்டில் நிறைவேற்ற இருக்கும் திட்டங்களையும், இதுவரை நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள காரியங்களையும், எடுத்துக் காண்பித்திருக்கிறார்கள். அதற்கு அரசாங்கத்தைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். 1952-ல் 38 லட்சம் டன் அளவில் இருந்த உணவு தானிய உற்பத்தி, தற்போது 53 லட்சம் டன்கை உயர்ந்திருக்கிறதென்றும், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட இறுதிக்குள் உணவு தானிய உற்பத்தியை 70 லட்சம் டன் அளவிற்கு உயர்த்துவது தான் அரசாங்கத்தின் லட்சியம் என்றும் இந்த நிதி அறிக்கையில் கண்டிருக்கிறார்கள். நான் அறிந்த வரையில், இந்த 17 லட்சம் டன் கூடுதலான உணவு தானிய உற்பத்தியைச் செய்து காட்ட முடியும். இந்த அளவுக்கு உற்பத்தியைப் பெருக்க, அரசாங்கம் சில முக்கிய உதவிகளைச் செய்து தர வேண்டும். உரம் தான் நமக்கு தட்டுப் பாடாக இருக்கிறது. கிராமங்களில் பசுந்தழை உரம் என்று கூறுவது வழக்கம். ஆனால் பசுந்தழை உரத்தை இன்று காண்பதே அரிதாக இருக்கிறது. அதை உற்பத்தி செய்ய விவசாய இலாகா உதவி செய்தால், நலமாக இருக்கும். அடுத்தபடியாக, விவசாயிகளுக்குக் காலாகாலத்தில் உரம் கிடைப்பதில்லை. கூட்டுறவு சொஸைடிகள் மூலமாகத் தான் சல்பேட் உரம் விநியோகம் செய்கிறார்கள். தனிப்பட்ட வியாபாரியோ, தனி நபரோ, அந்த உர விற்பனை செய்ய முடியாது. அப்படி இருக்கும்போது, ஏன் சல்பேட் உர விநியோகத்தில் தவறுகள், ஊழல்கள் ஏற்படுகின்றன என்பதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்த்து, அதைக் கவனித்து ஊழல்களை நீக்கி, முறையாக காலாகாலத்தில் விவசாயிகளுக்கு விநியோகம் செய்தால், லட்சிய அளவான 70 லட்சம் டன் உணவு தானிய உற்பத்தியை அடைய முடியும். அத்துடன் இந்த உரம் வாங்க வேண்டுமென்றால், ரொக்கம் கொண்டு போனால் வாங்க முடியாது. அரசாங்கக் கடனுக்குத்தான் Permit கொடுக்கிறார்கள். Loan தீர்ந்த பிற்பாடுதான் ரொக்கத்திற்குக் கொடுக்க முடியும் என்கிறார்கள். அதுவும் தவிர 'பெர்மிட்' வாங்கிக் கொண்டு

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

[4th July 1962]

சொஸைடிக்குப் போனால், பல நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அங்கே வினியோகம் செய்யும் உரம் சரியான எடை உடையதாக இருப்பதில்லை. சரியான எடை போடு என்றால், உரம் கிடைப்பது இல்லை. இதை நிவர்த்திக்க சர்க்கார் உடனடியாக ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நவீன விவசாய முறைகளை விவசாயிகளுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும். அதற்குச் சலபமான வழி, அவற்றை சினிமாப் படம் எடுத்து விவசாயிகளுக்கு இலவசமாகக் காண்பித்தால், அவர்கள் அந்தப் புதிய முறைகளை சலபமாகப் புரிந்து கொண்டு, கையாள முடியும். ஆகவே, அத்தகைய வசதியை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க மிக முக்கியமான தேவை தீர்ப்பாசன வசதி. கிராமங்களில் உள்ள வாய்க்கால்களையும், குளங்களையும் ஆழப்படுத்தி, அடிக்கடி சீர்திருத்தம் செய்து நல்ல நிலைமையில் வைத்திருந்தால், உணவு உற்பத்தி அதிகம் பெருகும். பல இடங்களில் குளங்களும், வாய்க்கால்களும் கவனிக்கப்படாமல், தூர்ந்து கொண்டிருந்தன. அவைகளைக் கவனித்து சீர்திருத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். முக்கியமாக காவேரி ஆற்றைப் பற்றி ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்ற ஆண்டு எதிர் பாராது வெள்ளம் வந்ததால், அதன் விளைவாக மணல் மேடிட்டிருக்கிறது. அதைத் தூர்க்க நடவடிக்கைகள் எடுத்திருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. மணல் மேடிடுவதைத் தடுக்க உடனடி நடவடிக்கை எடுத்தால் நலமாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கால் நடை வளர்ச்சிக்காக **Key Village Centres** என்று வைத்து, கால் நடை அபிவிருத்தியின் பல்வேறு அம்சங்களையும் பரப்பி வருகிறார்கள். அத்தகைய கேந்திரங்கள் நல்ல முறையில் வேலை செய்வதாக அறிக்கையில் கண்டிருக்கிறது. அவற்றை மாநிலம் பூராவும் விஸ்தரித்து, அதன் நன்மையை எல்லா மக்களுக்கும் கிடைக்க வழி செய்தால் நலமாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக, பஞ்சாயத்துகள். இந்த விஷயத்தில் நான் சொல்லப் போவதைச் சிலர் ஆட்சேபிக்கக் கூடும். இருந்தாலும் என் மனதில் பட்டதைச் சொல்லுகிறேன். இன்றுள்ள நிலவரத்தில், அரசாங்கம் பஞ்சாயத்துகளுக்கு எல்லாவித உதவிகளையும் செய்து, அதன் மூலம் மக்களுக்கு நன்மை ஏற்பட வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகின்றார்கள். அந்த ஆசை நியாயமானது தான். ஆனால் அந்த ஆசை எந்த விதத்தில் முடிவு பெறுகிறது, மக்களுக்கு உண்மையாகவே உதவி பெறும் பஞ்சாயத்துக்கள் நன்மைகள் செய்கின்றனவா என்பதை அரசாங்கம் விசாரித்து, ஆராய்ந்து செய்தால் நலமாக இருக்கும். நான் அறிந்த வரையில் பல பஞ்சாயத்துக்கள், அரசாங்கத்தினிடமிருந்து பெறும் உதவித் தொகைகளைச் சரியானபடி செலவு செய்யாமல் இருக்கின்றன என்று கேள்விப் படுகின்றேன். எங்கள் ஜில்லாவில் **Development Council** கொடுத்த அறிக்கைகளிலிருந்து இந்த உண்மை



4th July 1962] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

தெரியவருகிறது. அரசாங்கம் கொடுக்கின்ற உதவித் தொகை களைப் பஞ்சாயத்துக்கள் சரிவரச் செலவு செய்து, நன்மை ஏற்படும் படி செய்தால் நலமாக இருக்குமென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். பஞ்சாயத்துக்களில் கட்சி மனப் பான்மை காரணமாகவும், இன்னும் பல காரணங்களாலும், அங்கத்தினர்கள் இடையே ஒற்றுமை இல்லாமல் இருப்பதோடு, அடிக்கடி பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் மீது நம்பிக்கையில்லா தீர்மானங்கள் கொண்டு வரப்பட்டு, பூசல்களும், பிளவுகளும் ஏற்படுவதால், அவர்கள் ஒரு காரியமும் செய்யாத நிலைமை இருக்கிறது. இவை எல்லாவற்றையும்விட, பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர் தேர்தல்களில் நடந்த விஷயங்களைப் பார்த்தால், எனக்கே வருத்தமாக இருக்கிறது. யூனியன் தலைவர் தேர்தல்களில் என்னென்ன விரும்பத்தகாத காரியங்கள் நடந்திருக்கின்றன என்றால் அதை நான் மிகவும் மன வருத்தத்தோடுதான் சொல்ல வேண்டி யிருக்கிறது. பல இடங்களில் தலைவர் தேர்தலில், “ஆள் தூக்கும் படலம்” அளவுக்குப் போய், அங்கத்தினர்கள் மறைத்து வைக்கப் பட்டு, தேர்தல் தேதி அன்று கொண்டு வந்து ஓட்டுப் போடச் செய்து, பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவு செய்து தலைவர் களைத் தேர்ந்தெடுக்கிற நிலைமை ஏற்பட்டது என்றால், அதனால் நன்மை ஏற்படுமா என்று சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். இந்த நிலைமையை நாம் மாற்றினால் ஒழிய, இந்தப் பஞ்சாயத்துக்களால் மக்களுக்கு நன்மை ஏற்பட முடியும் என்று நாம் நம்பிக்கை கொள்ள முடியாது.

4-00  
p.m.

அடுத்தபடியாக, பஞ்சாயத்து வேலைகளை, தலைவரோ, அங்கத் தினரோ, Tender விடாமல் செய்து விடலாம் என்று விதி ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதனால் அந்த வேலைகள் நல்ல விதமாக நடப்பதாக, நான் அறிந்த வரையில், சொல்ல முடியாது. ஆகையால் அந்த விதியை அவசியம் மாற்றி, டெண்டருக்கு விட்டு, காரியங்களைச் செய்யும்படி செய்தால் தான், அந்தக் காரியங்கள் நல்ல முறையில் நடக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக இந்த யூனியன்கள் ஏற்பட்ட பின்னால் பஞ்சாயத்துக்கள் பெற்றிருந்த பல அதிகாரங்களை எடுத்து யூனியன்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டார்கள். அதனால் பஞ்சாயத்துக்கள் எல்லாம் யூனியன் தயவை எதிர் பார்த்து, காரியம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. யூனியன்களில் உள்ள கட்சி பூசல் காரணமாக பல பஞ்சாயத்துக்களுக்கு நன்மை ஏற்படாமல் போவதாக அறிகிறேன். ஆகவே யூனியன் ஏற்படுவதற்கு முன்னால், பஞ்சாயத்துக்களுக்கு இருந்து வந்த அதிகாரங்களை, அவைகளிடமிருந்து எடுத்து, யூனியன்களிடம் சேர்க்கப்பட்ட அதிகாரங்களை, திரும்பவும் பஞ்சாயத்துக்களிடமே கொடுத்தால் சௌகரியமாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கூட்டுறவு இயக்கம். கூட்டுறவு இயக்கம் ஒரு நல்ல வழிதான். அதை மக்கள் பின்பற்றி நடந்தால் நாட்டுக்கும் நமக்கும் நல்லது. மக்கள் கூட்டுறவுடன் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அது அதிகாரத்தின் மூலமாகச் செய்யும் கூட்டுறவாக

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [4th July 1962]

இருந்தால், அது நன்மை பயக்காது என்று நினைக்கிறேன். அத்துடன் இன்னொரு முக்கியமான காரணம் என்னவென்றால், கூட்டுறவு இயக்கமானது இதுவரையில் யாரிடமிருந்து வருகிறது என்றால், ஒரு சிலர் அதைத் தங்களுடைய பரம்பரைச் சொத்தாக வருஷக்கணக்காக, ஏன், தகப்பன் பிள்ளை என்ற முறையில் நடத்திக்கொண்டு வருவதைக் காணமுடியும். அந்த ஸ்தாபனத்தில் பலரும் பங்கு எடுத்து எல்லோரும் அனுபவிக்கும் முறையில் அந்த ஸ்தாபனம் நடந்து வருவதில்லை. அரசாங்கம் கொடுக்கக்கூடிய பல உதவிகளும் அந்தக் கூட்டுறவு இயக்கத்தின் மூலம் மக்களுக்குப் பொதுவாக போகாத நிலைமை ஏற்படுகிறது. சமீபத்தில் கூட்டுறவுச் சட்டத்தை மாற்றி அமைக்கும்போது ஒரு வித விதியிருந்தால் நல்லது என்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது இரண்டு பிரியிடுக்கு மேல் ஒருவரும் தொடர்ந்து அதில் நிர்வாகம் வகிக்கக் கூடாது என்ற விதி அது. அதைச் சட்டம் செய்யும்போது எடுத்து விட்டு பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று சொன்னார்கள். அந்த விதியைத் திரும்பவும் போட்டு எல்லோரும் பணி செய்ய வழி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கூட்டுறவுப் பண்ணைகள், அந்தப் பேச்சு இப்போது பலமாக அடிபட்டுக்கொண்டு வருகிறது. கூட்டுறவுப் பண்ணை வைத்து நடத்த வேண்டுமென்று நம்முடைய அரசாங்கமும், மத்திய அரசாங்கமும் ஆவலாக இருக்கிறார்கள். அதைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய நாட்டுக்கு அண்டை நாடுகளான ரஷ்யாவிலும், சைனாவிலும் கூட்டுறவுப் பண்ணை மூலமாக, அரசாங்கம் ஏற்படுத்திக்கொண்டதன் மூலமாக, விவசாயம் நடத்தி அதனால் கண்ட பலன் என்ன என்பதையும் பேப்பர்கள் மூலமாகவும் அங்கு சென்று வந்தவர்கள் மூலமாகவும் அறிந்து வருகிறோம். அங்கு ஏற்பட்ட நிலைமை இங்கும் ஏற்படாமல் —பஞ்சம் முதலியவை ஏற்படாமல்—தடுப்பதற்கு கூட்டுறவுப் பண்ணைகளை நிதானித்து யோசித்து ஆற அமர நல்ல முறையில் அணுக வேண்டும் அல்லது கைவிட்டாலும் சௌகரியமாக இருக்குமென்றும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நேற்றுப் பேசிய மதிப்பிற்குரிய ராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் அதிக விளைச்சலைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். யாரோ ஒருவருக்குப் பரிசு கொடுத்தார்களாம். அதை நம்பமுடியவில்லை என்றார்கள். எனக்கும் அதை நம்ப முடியவில்லைதான். அத்தனை ராத்தல் ஒரு ஏக்கரில் விளைந்தால் அதை மனமாறப் பாராட்ட வேண்டியதுதான். ஆனால் ஒரு ஏக்கரில் ஒரு போகத்திற்கு எவ்வளவு விளையும் என்பது நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரியும். பாக்கி விவசாயிகளுக்கும் நன்றாகத் தெரியும். நான் அறிந்த வரையில் எனக்கு ஒரு பழமொழி நினைவுக்கு வருகிறது. அதாவது, கொடுக்கும் தெய்வம் கூரையைப் பிய்த்துக்கொண்டு தான் கொடுக்கும் என்பது அந்தப் பழமொழி. இதைப் பார்க்கும் போது உண்மையில் கூரையைப் பொத்துக்கொண்டுதான் அதிக நெல் விளைந்ததோ என்று சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. அதைத்தான் பலரும் சொல்கிறார்கள். இதைத் தீர விசாரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.



4th July 1962] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

இன்னும் மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து நமக்கு நிறைய உதவிகளைப் பெற்று புதிய தொழிற்சாலைகளை அண்டை ராஜ்யங்களான பெங்களூர், மைசூர் முதலிய மாநிலங்களில் இருக்கக்கூடிய அளவுக்கு நிறைய தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்த அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதுவரையில் தனியார் துறைக்குச் செய்து வந்த உதவிகளைப் போல நிறைய கொடுத்துத் தொழிற்சாலைகளை அரசாங்கம் அதிகமாக விருத்தி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வியைப் பற்றிப் பேச அத்துறையில் அனுபவந் மிக்க தனிப் பட்ட அங்கத்தினர்கள் இந்த சபையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நிறையப் பேசியிருக்கிறார்கள். இதில் சிறிய வகுப்பு முதல் காலேஜ் வரையிலும் பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பது பெரும் பாடாக இருக்கிறது. அதிலும் பெண்களை எங்கள் ஊரில் ஹைஸ்கூலில் சேர்ப்பது ரொம்பவும் சிரமமாக இருந்துவருகிறது. அதனால் நாங்கள் அனுபவிக்கும் சிரமம் சொல்லி முடியாது. இதனால் பள்ளிக்கூட மாணேஜ்மெண்டாருக்கும் அதிக சிரமம். நூறு பேர்களுக்குப் பள்ளியில் இடமிருந்தால், அதில் ஐநூறு பேர்களை எப்படிச் சேர்த்துக் கொள்ள முடியும்? இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். இது வரையில் 200 ஹைஸ்கூல்களை ஏற்படுத்தியிருப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதில் பெண்களுக்கும் அதிகக் கல்விச்சாலைகள் ஏற்படுத்தி இந்த நிலைமையை நல்ல முறையில் மாற்ற அரசாங்கம் முயற்சி செய்தால் தான், கல்வித் துறையில் பூரணமான உதவி செய்ததாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இதை அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் ஹைஸ்கூலிலும் காலேஜிலும் பிள்ளைகளைப் படிக்கவைத்துவிட்டு வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தில் தவிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இது ஒருபுறமிருக்க, இதைப் போக்க வேண்டுமென்றால், தொழிற் கல்வி அதிகமாகவேண்டும். கலாசாலையில் படித்தவர்கள் எல்லாம் வேறு எந்த வேலை செய்வதற்கும் விரும்புவதில்லை. எல்லோரும் உத்தியோகத்திற்கே போகிறார்கள். அது மாறி தொழிற் கல்வி கற்கச் செய்தால் நாட்டுக்கு உபயோகமாக இருக்குமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நெடுஞ்சாலை நன்றாகப் பராமரிக்கப்படவேண்டும். பல சாலைகளை நன்றாக கவனித்துக்கொண்டுதான் வருகிறார்கள். இன்னும் நல்ல முறையில் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதில் ஒரு பெரும் குறை என்னவென்றால் பல ஊர்களில் எனக்ரோச்மெண்ட் அதிகமாக ஏற்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது. ஒரே ராத்திரியில் நூறு வீடுகள் இருநூறு வீடுகள் குடிசைகள் ஏற்பட்டுவிடும். அந்த ரோட்டில் போக முடியாது. காரில் செல்வது இப்போது பாபம் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டுக் கொண்டு வருகிறது. ஆகையால் எனக்ரோச்மெண்ட் அதிகமாகாமல் அரசாங்கம் நல்ல ரோடு வசதிகளைச் செய்யவேண்டும். ஜில்லா கலெக்டரிடம் சொன்னால், எனக்கும் ஹைவேசுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்று சொல்கிறார். அவரிடம் சொன்னால், கலெக்டர்தான் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். இதில்

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [4th July 1962]

கோ-ஆர்டினேஷன் இல்லை. இதற்கு இவர்களுக்குள் கோ-ஆர்டினேஷன் ஏற்படுத்தத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்தால்தான் ரோடுகளில் செல்ல சௌகரியமாக இருக்கும்.

6-10  
ப.அ.

அடுத்தது, மெடிகல் லைன். இன்றைக்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு சாங்ஷன்டு ஸ்ட்ரென்த் (Sanctioned strength) தூறு, இருதூறு என்றால் அங்கு இருக்கக்கூடிய நோயாளிகள் இரண்டு பங்கோ அல்லது மூன்று பங்கோ அதிகமாகக்கூடியிருக்கிறார்கள். திருச்சி தலைமை ஆஸ்பத்திரியில் 800, 900 பேர் இருப்பதாக சமீபத்தில் டாக்டர்கள் சொன்னார்கள். ஒரு டெவலப்மெண்ட் கவுன்சில் கூட்டத்தில் சொன்னார்கள் மருந்துகள் ஆஸ்பத்திரிகளில் கொடுப்பதில்லை என்று. அதற்கு விவரமாக டாக்டர் சொன்னார் “300 பேருக்குக் கொடுக்கக்கூடிய மருந்துகளை வைத்துக் கொண்டு 900 பேருக்குக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். ஆகையால் எங்களால் முடிந்த வரையில்தான் நாங்கள் செய்துகொண்டு வருகிறோம், 300 பேர் சாங்ஷன்ட் ஸ்ட்ரென்த் (Sanctioned strength) என்றால் அதற்குத் தகுந்த மருந்துதான் வருகிறது. அதை வைத்துக் கொண்டு 900 பேருக்கு வைத்தியம் செய்துகொண்டு வருகிறோம்” என்றார். அவர்களுக்கு மருந்து சரிவாகக் கிடைப்பதில்லை. இட வசதி எப்படி யிருந்தாலும்கூட, ஆஸ்பத்திரிகளில் வைத்திய சிகிச்சை பெற்றுக்கொள்ளும் அளவிற்கு மருந்துகளைக் கொடுக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். மேலும் வியாதிபயஸ்தர்களுக்கு மருந்து ஒழுங்காகப் போய்ச் சேருகிறதா என்றும் கண்காணிக்கவேண்டும்.

கடைசியில், விற்பனை வரி. இதைப்பற்றிச் சொல்லப்போனால், பல மணி நேரம் பேசிக்கொண்டிருக்கலாம். அமைச்சர் அவர்களுக்கும் நன்றாகத் தெரியும். இந்த வரி வருமானம் காமதேனு போல வளர்ந்துகொண்டே வருகிறது. இதை மக்கள் கொடுக்க வேண்டிய கடமை இருக்கிறது. இருந்தாலும் எந்தமுறையில் வசூலிக்கவேண்டும், எந்தமுறையில் விதிக்கவேண்டுமென்றெல்லாம் சமீபத்தில் டாக்டர் லோகநாதன் அவர்களைக் கொண்டு கமிட்டி நியமித்து அரசாங்கம் ஒரு ரிபோர்ட் தயார் செய்தது. அப்போது அரசாங்கம் அந்த ரிபோர்ட்டில் சொல்லக்கூடிய அத்தனை காரியங்களையும் செய்து கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அந்த ரிபோர்ட்டில் வியாபாரிகளுக்கு அனுசூலமாகச் சொன்ன அத்தனை காரியங்களையும் விட்டுவிட்டு புதிதாக, வரி அதிகமாகப் போடக்கூடிய காரியங்களை எடுத்துக்கொண்டு வியாபாரிகளுக்கு எவ்வளவு தொந்தரவு கொடுக்கமுடியுமோ அதைச் செய்கிறார்கள். அதில் இருக்கும் அனுசூலமான காரியங்களை விட்டு விட்டு மற்றவைகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு வியாபாரிகளுக்குத் தொல்லை கொடுக்கக்கூடிய காரியங்களை அரசாங்கம் அமுலுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதை விட்டு விட்டு அவர் சொன்ன எல்லாக் காரியங்களையும் அமுலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எங்களுக்குக் கொடுத்த துன்பங்கள் போதும். நன்மைகளைக் கொடுங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நிதி அமைச்சர், தொழில் அமைச்சர் இருவரும் சேர்ந்து நல்ல விதமாக ஆராய்ந்து அந்த ரிப்போர்ட்டை நிறைவேற்றவேண்டும். அதை நாங்கள் மனப்பூர்வமாக



4th July 1962] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

ஒத்துக்கொள்கிறோம். அதிலுள்ள நல்லது கெட்டது இரண்டையும் வியாபாரி சமூகத்திற்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேலும் இந்த விற்பனை வரி அதிகாரிகள் வியாபாரிகளை நடத்தும் விதம் ரொம்பவும் வருந்தக் தக்கதாக இருக்கிறது. அவர்களை மிகக் கேவலமாக நடத்துகிறார்கள். அதனால் நாட்டுக்கு 23 கோடி ரூபாய் கொடுக்கக்கூடிய வியாபாரிகளை நல்ல முறையில் நடத்த வேண்டுமென்று அரசாங்கம் பணிக்கவேண்டுமென்று மிகவும் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அரசாங்கம் சொல்லலாம் வரி விகிதங்களில் ஏமாற்றம் அதிகமாக இருக்கிறது என்று. அதற்கு அரசாங்கத்தைத்தான் சொல்லவேண்டும். மக்கள் ஏமாற்றாத வகையில் நியாயமான வரி போடவேண்டும். விற்பனை வரி எப்படியிருக்கிறது? தாங்கமுடியாத வரியாக இருக்கிறது. ஒரு ஷாப்பிங் கடைக்காரரை எடுத்துக்கொண்டால் அவர் எந்தச் சரக்குக்கு எப்படி வரி போட வேண்டுமென்று கேட்டலாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். பல வரிகளை வைத்திருப்பதால், பல பில்ல்களை எழுதவேண்டியிருக்கிறது.

ஒருவர் அவசரமாக சாமானை வாங்கிச் சென்று விடுவார். அப்போது ஒரு விற்பனைவரி அதிகாரி வந்தால், பில் போட வில்லை என்ற குற்றத்துக்கு ஆளாகிறார் வியாபாரி. அரசாங்கம் எவ்வளவு ஆட்களை வைத்துக்கொண்டு மக்களுடைய வரிப்பணத்தைச் செலவு செய்கிறார்களோ, அந்த நிலையில்தான் வியாபார சமூகமும் நிறைய ஆட்களை வைத்துச் செய்தாலும் அதைச் சரிவரச் செய்ய முடியாது. ஆகையினால், லோகநாதன் கமிட்டி சொல்லியபடி வியாபாரிகளுடைய கஷ்டங்களை நிவர்த்தி செய்யும் முறையில் இலகுவாக வரியை வசூலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உணவு தானியத்துக்கு வரியை எடுத்துவிடலாம் என்று அது சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கம் உணவுதானியத்திற்கு வரி போட்டு வசூலித்து வருகிறார்கள். பல அரசாங்கங்களில் உணவுதானியங்களுக்கு மானியம் கொடுத்து அனுசூலம் செய்து வருகிறபோது, நம் அரசாங்கம் வரி போட்டு விலைவாசியை ஏற்றி வருகிறார்கள். இது பாவமான காரியம் அல்லவா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தது, நிர்வாகம். நிர்வாகத்துக்கு நம் மாநிலம் பெயர் போனது. பலராலும் பாராட்டப்பட்டது. ஆனால் இன்று நிலை மாறியுள்ளது. இதை மாற்றாதவரை நமக்குப் பல வித இடைஞ்சல்களும் இன்னல்களும் ஏற்படும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இப்போதுள்ள சிப்பந்திகள் சம்பளம் போதாது. அன்றாட வாழ்க்கை நடத்துவது அவர்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இந்த நிலையில் அவர்கள் சரிவர வேலை செய்யவில்லை என்ற புகார் எங்கும் இருக்கிறது. இன்னும் அலுவலகங்கள் ஒழுங்காக நடக்கவேண்டுமென்றால், எந்த அதிகாரியிடம் போய் எந்த வேலையை எப்படிக் கேட்பது, யாருக்கு யார் பொறுப்பு

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [4th July 1962]

என்று தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இதில் பல சிரமம் இருக்கிறது. யாருக்கு எந்த அதிகாரம் இருக்கிறது, எந்த அதிகாரியை எதற்குப் பார்ப்பது என்று தெரியாமல் மக்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைச் சொல்ல வேண்டாமென்று நினைக்கிறேன். இருந்தாலும் மக்களுடைய கஷ்டத்தை நினைத்துச் சொல்கிறேன். ஒரு அதிகாரியை—தாசில்தார் அல்லது டிபுடி கலெக்டரை—பார்க்க மக்கள் கிராமத்திலிருந்து வந்தால், அவர் களைப் பார்க்க முடியாமல் போய்விடுகிறது. V.I.P. அல்லது மந்திரிகள் வருகிறார்கள் என்ற காரணத்துக்காக எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு வெளியே சென்று விடுகிறார்கள். வந்தவர் பணக்கஷ்டம் மட்டுமின்றி மனக்கஷ்டத்துடன் திரும்பிச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. கூடுமான வரை ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும்—மதுரையில் போல—Reception தாசில்தார் என்று போட வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

எல்லாவற்றையும்விட பர்மிட் லைசென்ஸ் மக்களுக்குத் தொல்லை யாக இருக்கிறது. எதற்கெடுத்தாலும் அரசாங்கத்தின் தயவை எதிர்பார்த்துத் தான் நாம் காரியம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. சிமெண்ட், உரம், வாங்கவேண்டுமென்றால், அரசாங்கத்திடம்தான் போக வேண்டும். இம்மாதிரிக் காரியம் செய்வதற்குப் பல நான் காத்திருந்து பர்மிட் வாங்குவது மட்டுமின்றி அந்த சாமான் வாங்குவதற்கு மேலும் பல நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டி இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் பற்றாக்குறை. அரசாங்கம் செய்யும் காரியத்தால்தான் பல சாமான்கள் கிடைக்காமல் பற்றாக்குறை ஏற்படுகிறது. Block Development அரசாங்க நிர்வாகத்திற்கு சிமெண்ட் கொடுத்து விடுகிறார்கள். மக்களுக்குக் காலாகாலத்தில் சிமெண்ட் கிடைக்க வழி இல்லை. ஆனால் 100-க்கு 100 பர்மிட் இல்லாமல் பிளாக் மார்க்கெட்டில் easy ஆகக் கிடைக்கிறது. அதாவது Block Development அரசாங்க வேலைக்குச்

சிமெண்ட்தானே Black market-க்கு வருகிறது? Cent per cent control உள்ள சிமெண்ட் கள்ள மார்க்கெட்டுக்கு வர வழி என்ன? இதை விசாரிக்கும்படி அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடி, அரசாங்கச் செலவினங்களில் குறை **Audit report** -ல் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். இது வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. கண்காணிப்பில் குறை இருப்பதால்தான், இந்த விரயம் ஏற்படுகிறது. அரசாங்கம் எவ்வளவு கடுமையாக வரிவசூலித்தாலும், அதே மாதிரி செலவிலும் சேதாரம் ஏற்படாமல் கவனித்துக்கொண்டால் நல்லது.

அடுத்தது, பஸ் வரி. நீண்ட தூர பஸ்களுக்கு வரிபோட்டது ரொம்ப நியாயம் என்று சொல்வேன். ஏனென்றால் அவர்களுக்கு ஆதாயம் இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் டவுன் பஸ்களுக்கு இந்த வரி போடுவது நியாயமல்ல. சென்னை அரசாங்கம் நடத்தும் டவுன் பஸ்களுக்கு நல்ல லாபம் வருகிறது இல்லை என்று அரசாங்கத்துக்குத் தெரியும். ஆகையினால் குறைந்த தூர பஸ்களுக்குப் போடாமல் நீண்ட தூர பஸ்களுக்குப் போட்டால் நல்லது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.



4th July 1962] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

அடுத்தது, லாரிக்குக் கூடுதல் வரி விதித்தது நல்ல தல்ல. இன்றுள்ள waggon. நெருக்கடி நீங்கி இருப்பது இந்த லாரிகளின் சேவையால்தான். இப்போதே லாரிக்காரர்கள் 'எங்களுக்கு கட்டவில்லை' என்று பலர் முறையிடுகிறார்கள். இந்த நிலையில் மேற்கொண்டு, வரிபோட்டு, அவர்களைத் தொந்தரவு செய்தால், அவர்கள் நசங்க நேரிடும். ரயில்வே வாகன பற்றாக்குறை இருக்கும்போது, பொதுமக்களுக்குச் சேவை செய்யும் லாரிகளுக்கு அதிகவரி போடாமலிருந்தால் நல்லது.

அடுத்தது, நிலவரி. இப்போதுதான் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அதிகாரம் கொடுத்து சர் சார்ஜ் போட்டு அதிகமாக வசூலித்து வருகிறார்கள். அதே நேரத்தில் நிலவரியை உயர்த்துவது நல்ல தல்ல.

மின்சார வரி—முன்னரே கூடுதலாக இருக்கிறது என்று பல முறை சொல்லி வரும் நேரத்தில் அரசாங்கம் வரி வேண்டுமென்று புதிதாக சர் சார்ஜ் போட்டிருப்பது அவ்வளவு நல்லதல்ல. இந்த விஷயத்தில் சபை ஆரம்பிக்கும்போது Adjournment Motion கொடுத்திருந்தேன். இதைப்பற்றி ஞாபகப் படுத்த விரும்புகிறேன். ஏப்ரல் மாதத்தில் மின்சாரத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்த வருடத்தில் மின்சாரக் கஷ்டம் ஏற்படாது, எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் கொடுப்போம் என்று உறுதி சொன்னார்கள். அவர் நல்ல எண்ணத்துடன்தான் சொல்லியிருப்பார். ஆனால் மழை பெய்யாமல் சிரமம் வரும் என்று அவர் நினைத்திருக்க மாட்டார். நமக்கு அறிவுரை கொடுக்கத்தான் இது ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது வரை நாம் உற்பத்தி செய்யக் கூடிய மொத்த கரண்டில் Madras grid -ல் 5,70,000 K.W. அதில் 84,000 K.W. Thermal Station மூலம் உற்பத்தி செய்கிறோம். பாக்கிக்கு Hydro-electric Station-ஐ நம்பியிருக்கிறோம். இது தவறு என்பதை உணர்த்துவதற்காகத்தானே என்னவோ ஆண்டவன் இந்த நிலையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். இப்போது நிலக்கரி கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆகவே Stand - by ஆக ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் டீசல் ஸ்டேஷன் வைத்து தேவையான போது ஓட்டும் வழி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் இல்லாவிட்டாலும் முக்கியமாக Industries அதிகமாக இருக்கும் ஜில்லாக்களில் Diesel Power Generators வைத்து தேவையான காலத்தில் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்தால் நல்லது.

இப்போது இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைத் தாண்டி விட்டோம். மக்களுக்கு பின்னால் அதனால் நன்மை ஏற்படவேண்டுமென்று இரண்டு திட்டங்கள் முடிந்து விட்டன. இன்னும் நமக்குப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் திட்டத்தில் ஏதோ குறை கொள்கிறது. Hydro-electric Scheme, Diesel Power, Thermal Station- இம் மூன்றும் சேர்ந்து இருந்தால் நல்லதாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக் கொண்டு இந்த சந்தர்ப்பம் அளித்த நிலைவருக்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

4-20  
p.m.

[திருமதி டி. எல். திருபுரசுந்தரி அம்மாள்] [4th July 1962]

திரு ஏ. கஜபதி நாயகர் : உப தலைவரவர்களே, சென்ற ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. ஆனால் அந்தப் பற்றாக்குறையை வரி விதித்துச் சரிக்கட்டவில்லை. இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் அதை ஓரளவு சரிக்கட்ட வரி விதித்திருக்கிறோம். என்ன காரணமாக இருக்குமென்று ஆராயவேண்டும். இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் போட்டு நிறைவேற்றிவிட்டோம். இனி போடப்பட வேண்டிய ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் இருக்கின்றன. இதற்கு இடையில், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நமக்கு பெரிய இடுக்கன் வந்திருக்கிறது. அதாவது நமது மத்திய சர்க்கார் நமக்குக் கொடுக்க வேண்டிய மான்யங்கள் வருமோ வராது என்று ஐயப்பாடு ஏற்பட்டு இருக்கிறது. நம்முடைய மத்திய சர்க்காருக்கு, அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற பல அலுவல்களை, திட்டங்களை நிறைவேற்றவும், சரிக் கட்டவும், வெளிநாட்டுச் செலாவணி கிடைக்குமா என்ற அச்சம், பெரிய இடுக்கன் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலையிலே நாம் வரி போடாதிருந்தால் நம்முடைய மாநில அலுவல்களை எப்படி நிறைவேற்றுவது, நாம் இதுகாறும் மக்களுக்குக் கொடுத்த வேலைகளை நிறுத்த வேண்டி வருமோ என்ற அச்சத்தால், முன் எச்சரிக்கையாக வரி விதித்திருக்கிறோம். ஆயினும் நமக்கு அச்சம் வேண்டியதில்லை. வரவேண்டிய வருவாய்க்கு அதிகமாக வருவாய்கள் வரும். செலவு இனங்களிலும் அதிகமாகச் செலவாகாமல், சிலவற்றில் குறைவுபட்டு, சரிக்கட்டிப் போகும் என்ற நம்பிக்கை கொண்டு, இந்த நிதி நிலை அறிக்கையை வரவேற்கிறேன்.

(திரு. எல். எஸ். கரையாளர் தலைமைவகித்தார்.)

இந்த அறிக்கையில் ஒன்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. அதாவது :

“ In a country where till recently the vast majority of the people were steeped in illiteracy and in ignorance, such good life will be possible only with a phenomenal expansion of educational programmes ”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய நாட்டிலே எழுத்தறிவின்மையும், அறியாமையும் அதிகமாக இருக்கிறது. ஆகையால், மக்கள் நல்வாழ்வு பெற வேண்டுமானால், கல்வியைப் பெருக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். **Illiteracy and ignorance-**

ஓடு இன்னமொன்று இருக்கிறது. அது என்ன வென்றால் **Superstition** அதாவது மூடப்பழக்க வழக்கங்கள் இருக்கின்றன. நான் நாட்டைக் குறைகூற வரவில்லை. நம் நாடு பழைய நாடு. நம் நாட்டில் பல தரப்பட்ட மக்கள் இருக்கிறார்கள். நல்ல நாகரீகமாக வாழ்கிற மக்கள் இருக்கிறார்கள். இருப்பினும் நாம் எப்போதும் பழங் கதையைப் பேசிக்கொண்டு, பழைய விவகாரத்தைப் பேசிக் கொண்டு பழைய மூடப் பழக்க வழக்கங்களைக் கையாண்டு கொண்டு போனால், நம் நாடு முன்னேறுமா என்ற அச்சத்தைக் கொண்டு பேசுகிறேன். இந்த அச்சத்திற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறேன். குருஷ்சேவ் இருக்கிறார். அவர் கம்யூனிஸ்டு. அவர் தன்னை ரஷ்யன் என்று நினைத்துக்



4th July 1962] [திரு. ஏ. கஜபதி நாயகர்]

கொண்டு பேசுகிறார். நம்முடைய கென்னடி இருக்கிறார், அவர் தன்னை அமெரிக்கன் என்று நினைத்துக் கொண்டு பேசுகிறார். இரண்டு பேரும் இரண்டு நிலையில் இருந்து பேசினால், இரண்டு பேரும் எப்போது சேர்ந்து பேசுவது? இப்போது இங்கே சிலர் நாம் தமிழன் என்று சொல்லி வருகிறார்கள். இது தவிர நாங்கள் ஹிந்துக்கள் என்று சொல்லுகிற ஹிந்துக்கள் இருக்கிறார்கள். ஹிந்துக்கள் என்ற பேதம், அவர்களுக்கென்று தனி கடவுள்கள் பழக்க வழக்கங்கள் இருக்கின்றன. அதே போல் மகம்மதிய சகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு என்று தனி பழக்க வழக்கம், கலாசாரம் இருக்கிறது. இப்படி ஒருவருக்கு ஒருவர் வேறுபட்டு, இந்த வேறுபாட்டு மனப்பான்மையோடு பேசுகிறோம். எல்லோரும் மனிதர்கள் என்ற அடிப்படையில், நாம் தமிழன் என்று நினைக்க வேண்டியதில்லை; நாம் இந்துக்கள் என்று நினைக்க வேண்டியதில்லை, நாம் மகம்மதியர்கள் என்று நினைக்க வேண்டியதில்லை, நாம் எல்லோரும் மக்கள், உலகம் எல்லோருக்கும் பொது, ஆகையால் நாம் மக்களுக்காகப் பேச வேண்டுமென்ற மனப் பான்மை வரவில்லை. அந்த மனப் பான்மை வந்தால்தான் நாடு முன்னேறும், உலகம் முன்னேறும். உலகம் முன்னேறாமல் நாடு முன்னேறுது ; நாடு முன்னேறாமல் மக்கள் முன்னேற மாட்டார்கள். இதை நாம் உணர வேண்டும். நம்முடைய நாட்டில் பல கோடி மக்கள் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தில் இருக்கிறார்கள். பள்ளிக் கூடத் திற்குப் போனால் இடமில்லை; எந்தக் கல்லூரிக்குப் போனாலும் இடமில்லை, உபாத்தியாயர்களும் இல்லை; வேலையும் இல்லை. இப்படி எதை எதையெடுத்தாலும் 'இல்லை, இல்லை' என்ற வார்த்தையைத் தான் கேட்கிறோம். இதை நாம் எப்படிச் சரிக்கட்டுவது? இதை உணர்ந்து கல்லூரியில் படிக்கிறவர்கள் நன்றாக அறிவோடு, புத்தியோடு படிக்க வேண்டும். இப்போது School Final தேர்வில், மற்றும் உயர்நிலைப் பள்ளி வகுப்புகளில் 100-க்கு 70 பேர் Fail ஆகிறார்கள். 100-க்கு 70 பேர் தேர்வு பெறாவிட்டால், அவர்களுக்கு என்ன கதி? அவர்களுக்குத் தொழில், வேலை வேண்டாமா? இதைக் கூறும் போது இன்னொன்று கவனத்திற்கு வருகிறது. இப்பொழுது தொழிலாளிகளுக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் தினம் 3 ரூபாய் 4 ரூபாய் வரும்படி வருகிறது. 20 வருடத்திற்கு முன்னால் 4 அணை கூலி வாங்கிக் கொண்டிருந்தபோது ரூபாய்க்கு 4 படி அரிசி விற்பது. இப்போது தினம் 4 ரூபாய் கூலி கிடைக்கும் போது ஒரு படி அரிசி ஒரு ரூபாய் விற்கிறது. ஒரு தச்சனுக்கு தினத்திற்கு 7, 8 ரூபாய் கூலி. சாதாரண கொல்லத்துக் காரனுக்கு 5, 6 ரூபாய் கூலி. மண் வாரிப் போடுகிற ஆளுக்கு 2½ ரூபாய் கூலி. கூலி அதிகமாகக் கொடுக்கிறோம். இப்படிப் பண லீக்கம் அதிகமாக அதிகமாக விலைவாசி ஏறுகிறது. அதோடு மட்டு மில்லாமல் ஜனத்தொகை அதிகமாக இருக்கிறது. 20-வருடத் திற்கு முன்னால் இருந்த ஜனத்தொகை என்ன, இப்போது இருக்கிற ஜனத்தொகை என்ன? அதைக் கவனிக்க வேண்டும். இந்த அறிக்கையில் ஜனத்தொகையைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. முக்கியமான பிரச்சனை ஜனத்தொகை. அதை எப்படிச் குறைத்து இருக்கிற மக்களுக்கு நல் வாழ்வு அளிப்பது என்பதைச்

[திரு. ஏ. கஜபதி நாயகர்]

[4th July 1962]

சிந்திக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல், ஒரு பக்கத்தில் ஜனத்தொகை பெருகிக்கொண்டு, மற்றொரு பக்கத்தில் நீங்கள் திட்டங்களைப் போட்டு, அதை நிறைவேற்ற வரியை அதிகரித்துக் கொண்டு, விலைவாசியும் ஏறிக்கொண்டே போனால், கடைசியில் எல்லோருக்கும் மனக்கஷ்டம் தான் ஏற்படும். அதுவும் குறிப்பாக விவசாயிகளின் நிலைமையை எடுத்துக்கொண்டால், அவர்களுக்கு மிகுந்த கஷ்டம். லாரியின் மேல் வரி போட்டால், அவர்களுக்காகப் பேச இங்கே ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். விவசாயி மேல் வரி போட்டால், அவனுக்காகப் பேச இங்கே யாராவது இருக்கிறார்களா? (ஒரு அங்கத்தினர் : நீங்கள் இருக்கிறீர்களே) ஆம். விவசாயிகளுக்காக நான் இருக்கிறேன். விவசாயிகளை நான் தினமும் பார்க்கிறேன். ஆகையால் பேசுகிறேன். விவசாயி வரியைக் கட்ட முடியாமல், இருக்கிற நிலையில், கிராம முன்சிப் அவனைப் போய் நெறுக்க, அவன் ஒரு ஜோடி மாட்டை அடகு வைத்து வரியைக் கட்டுகிறான். இப்படியாக வரி போட்டிருக்கிறீர்கள். மழை பெய்தால் தான் நிலத்தில் பயிர் விளையும். நிலமும், நீரும் சேர்ந்தால் தான் பயிர். அப்படியிருக்கும் போது, நிலம் வேறு, நீர் வேறு என்று பிரித்து, தண்ணீர் தீர்வை என்ற பெயரில் வரி போட்டிருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரிப் போடுவதால் என்ன ஆகின்றது? கொஞ்ச காலத்துக்கு முன்னால் காய் கறி மீது வரிபோட்டோம். அதனால் ஒன்று விளைந்தது. இப்போது நிலத்தின் மீது வரி விதித்திருக்கிறோம். இன்னொன்று விளையப்போகிறது. இந்த வரியால் எதிர்பார்க்கப் படுகிற தொகை ஒரே கோடி ரூபாய்தான். இதை நாம் வேறு வழியில் சம்பாதிக்க முடியாதா? ஏழை விவசாயிகளுக்கு வரி போட்டுத் தானா ஒரு கோடி ரூபாய் வரவேண்டும்? ஏழை விவசாயிகள் மீது வரி போடாதீர்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வரிபோடுவது என்றால், மோட்டார் கார் மீது போடுங்கள். எப்படியோ ஒரு மோட்டார் வாங்கிவிடுகிறான். 5 வருடம் ஆகிறது அந்த தாவா சுப்ரீம் கோர்ட்டு வரையில் சென்று பைசலாவதற்குள். அதற்குள் எத்தனையோ லட்ச ரூபாய் சம்பாதித்து விடுகிறான். ஆகையால் எந்தெந்த இடத்தில் வரிபோட வேண்டுமோ, அங்கே போட்டு, விவசாயிகளுக்கு வசதி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(டெபுடி. சேர்மேன் தலைமைவகித்தார்.)

இப்போது பேசவேண்டியது எல்லோருக்கும் உயர்வுதான். நமது ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பள உயர்வு வேண்டியிருக்கிறது. அதோடு எம்.எல். சி., எம். எல். ஏ-க்களுக்குச் சம்பள உயர்வு கொடுக்கிறார்களா என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் ஒன்றும் தப்பாகக் கேட்கவில்லை. எல்லோர் மனதிலும் இருக்கிற எண்ணத்தைத்தான் கேட்டேன். இப்போது 150 ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள். எவ்வளவு செலவு இருக்கிறது. இதைப்பற்றி அசெம்பிளியில் பேச வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு எல்லா விவரங்களும் தெரியும். ஆகையால் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஒன்றும் அதிகமாகக் கேட்கவில்லை. ஒரு நூறு ரூபாய் அதிகமாகக் கொடுங்கள். அதில் என்ன வரப்போகிறது?



4th July 1962] [திரு. ஏ. கஜபதி நாயகர்]

ஐம்பதாயிரம் ஒரு லட்சம் என்று கோடிகோடியாகச் செலவு செய்வதில் ஒரு துளிதானே இது.

திரு. கே. ஆர். ராமசாமி: கேட்டதுதான் கேட்டார்கள், கொஞ்சம் அதிகமாகக் கேட்கக்கூடாதா?

திரு. ஏ. கஜபதி நாயகர்: கேட்கலாம். நீங்கள் கேளுங்கள். நான் இந்தப் பக்கத்தில் இருந்துகொண்டு ஜாஸ்தியாகக் கேட்பதற்கு அருகதையில்லை. ஆகையால் நான் நூறு தான் கேட்கிறேன்.

பஞ்சாயத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறார்கள். நண்பர் வி. கே. ஜான் போன்றவர்கள் பஞ்சாயத்து ஆட்சி பற்றி எவ்வளவோ சொல்லியிருக்கிறார். எல்லா பவரையும் பஞ்சாயத்துக்குக் கொடுத்தோம். இப்போது ஒரு சமாசாரம் சொல்கிறேன். நான் இருப்பது மேட்டுக்குப்பம். அங்கு ஒரு பள்ளிகடம் இருக்கிறது. நண்பர் மாணிக்கவேலர் அதற்கு ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்து அந்தப் பள்ளியை வைத்தார். ஐந்தாவது வகுப்பு வரையிலும் நான்கு வருஷங்களாக நடந்தது. இப்போது அதில் ஆறாவது படிக்க இருபது பேர்கள் இருக்கிறார்கள். பெண்கள் ஐந்து, பத்து பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆறாவது கிளாஸ் வைக்கவேண்டுமென்று அங்கு கேட்கிறார்கள். அது சிறிய கிராமமாக இருப்பதால், அதைக் கருங்குழியோடு சேர்த்திருக்கிறார்கள். ஆறாவது வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டால், அதற்கு டெப்டி டைரக்டர் ஆஃப் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன், சரி வையுங்கள் என்று உத்திரவு கொடுத்து விட்டார். அவர் உத்தரவு போட்டதை அந்தப் பஞ்சாயத்து போர்டு பிரசிடென்ட் கூடாது என்று ஒரு உத்தரவு போட்டால், அதை கவர்ன்மென்ட் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறதா? அது நியாயமா? அவன் போக்கு அவனுக்குத்தான் தெரியும். அந்தப் பஞ்சாயத்து பிரசிடென்ட் என்ன அறிவோடு எதன்மேல் இப்படிக்கேட்கிறான் என்றுதான் தெரியவில்லை. மக்கள் போய்க் கேட்டாலும் கூட ஆபீசர்கள் அதற்கு இப்போது கொடுப்பதில்லை. அப்படி Malafide Order போட்டால் அதை ரிவிஷனில் தள்ளி வைக்க கலெக்டருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கும்படியாக இந்த பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தில் ஒரு திருத்தம் செய்யும்படி அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அது மிகவும் அவசியம். எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே கட்சி மயம். வைஸ் பிரசிடென்ட் ஒரு கட்சி, பிரசிடென்ட் ஒரு கட்சி என்று எங்கு பார்த்தாலும் இருக்கிறது. அவன் சொன்னால் இவன் வேண்டாமென்பதும், இவன் சொன்னால் அவன் வேண்டாமென்பதுமாக இருக்கிறது. அந்த நிலைமையில் நமது மனப்பான்மை இப்போது வந்துவிட்டது. நாம் எல்லோரும் ஒன்றுதான். இந்தமாதிரி கட்சி வைத்துக்கொண்டு இவற்றைத்தான் பிரித்துப் பேசுவருகிறார்களே ஒழிய மனிதனைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. ஆகையால் அதைத் திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது நேஷனல் இண்டகிரேஷன்பற்றிப் பேசுகிறார்கள். இதில் விலைவாசிகள் அதிகமாக ஏறிக்கொண்டே போகின்றன. சரி, ஒப்புக்கொள்கிறேன். அதனால் யாருக்குக் குறையிருக்கிறது?

[திரு. ஏ. கஜபதி நாயகர்] [4th July 1962]

காலையில் எழுந்ததும் டி சாப்பிடாமல், இருக்கிறா? ஒரு நாளைக்கு நான்கைந்து டி சாப்பிடாமல், சினிமா பார்க்காமல் இருக்கிறார்களா? பஸ்ஸில் போகாமல் இருக்கிறார்களா? யாருக்கு என்ன கஷ்டம்? வரி போடுவதில் அதிகக் கஷ்டம் வருவதில்லை. நம்முடைய மனப்பான்மையை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி எந்தக்கட்சி எப்படியிருந்தாலும் இங்கு என்ன என்ன திட்டம் போட்டாலும் சரி, மக்களிடத்தில் அதை எடுத்துப் பேச வேண்டும். எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும், மனிதனுக்குக் கெடுதி வரும் திட்டமாக இருந்தால், அது கூடாது. இங்கு என்ன என்ன திட்டம் போட்டாலும் சரி, மக்களிடத்தில் அதை எடுத்துப் பேசவேண்டும். எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும், மனிதனுக்குக் கெடுதி வரும் திட்டமாக இருந்தால், அது கூடாது என்று பேசலாம். அப்படிப் பேசுவதுதான் ஒற்றுமையைக் குறிக்கும். அதைவிட்டு விட்டு நான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்கள் தான் என்று பேசினால், என்ன நாம் செய்வது? இதில் நாம் எல்லோரும் ஒத்துழைக்கவேண்டும். ஒன்றுபட்டால்தான் உண்டு வாழ்வு என்ற மனப்பான்மையை வைத்துக்கொண்டு எல்லோரும் நடக்கவேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, ஒரு நல்ல செய்தி. மழை பெய்திருக்கிறது. இன்றைக்கும் நாளைக்கும் மழை பெய்துவிட்டால் மின்சார வெட்டு நீங்கிப் போகும். மின்சார வெட்டு நீங்கி எல்லா மக்களுக்கும் நல்ல காலம் வருமென்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

#### IV.--PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

\* 144. Notification issued with G.O. Ms. No. 438, Home, dated 30th January 1962, regarding amendment to the Rules for the Management of Special Homes and Work Houses in the City of Madras, 1955.

\* 145. Notification issued with G.O. No. 184, Rural Development and Local Administration, dated 22nd January 1962, regarding issue of Rules for the assessment and collection of levy on agricultural land under section 119 (3) of the Madras Panchayats Act, 1958.

\* 146. Notification issued with G.O. Ms. No. 1024, Rural Development and Local Administration, dated 27th April 1962, relating to payment of travelling allowance by Panchayat Union Councils to their Chairman, vice-Chairman, Members and Members of their Committees.